

KIRMIZIFARE

ISSN 1300-3291

çocuklar için edebiyat dergisi

Cilt:5 Sayı: 54
Nisan 1996

*Kırmızıfare'ye
ücretsiz
abonelik
armağanı!
Bir
arkadaşınızı
sevindirmek
için hemen
bizi arayın!..*

CAPITOL 23 NİSAN ŞENLİĞİ

Çocuklar, CAPITOL şenlik çerçevesinde sizin için iki yarışma düzenledi:

anneme
şiiir
babama
öykü

Şiir Yarışması

Konusu : Annem
Başlangıç Tarihi : 1 Nisan 1996
Bitiş Tarihi : 23 Nisan Çocuk Bayramı
Ödül Töreni : Anneler Günü (12 Mayıs)

Öykü Yarışması

Konusu : Babam
Başlangıç Tarihi : 1 Nisan 1996
Bitiş Tarihi : Anneler Günü (12 Mayıs)
Ödül Töreni : Babalar Günü (16 Haziran)

Katılma Koşulları

- Yarışmaya gönderilen şiirlerde çocuklar annelerini, öykülerde ise babalarını anlatacaklar. Yarışmaya diledikleri dalda, isterlerse her iki dalda da katılabilirler. Yarışmaya katılma yaşı 8 - 12 'dir.
- Şiirler veya öyküler dosya kağıdının bir yüzüne, mümkünse daktiloyla yazılmalıdır.
- Şiirler veya öyküler elden veya postayla ulaştırılabilir. Zarfın üzerine hangi yarışmayla ilgili olduğu yazılmalıdır.
- Şiir veya öykünün gönderildiği zarfın içine bir fotoğrafın yanısıra, kısa özgeçmiş, adres ve telefonu belirten bir not konulmalıdır.
- Gönderilen ürünler geri verilmeyecektir.
- Yarışmaların sonuçlanmasından sonra finale kalan ürünler sergilenecektir.

Katılım Adresi

(Elden veya postayla) CAPITOL Alışveriş ve Eğlence Merkezi, Metur A.Ş. Tophanelioğlu Cd. 81190, Altunizade / İstanbul

Seçici Kurullar

Şiir Yarışması: Sennur Sezer, Kemal Özer, Hilmi Yavuz, Tuğrul Tanyol, Enver Ercan

Öykü Yarışması: Nezihe Meriç, Konur Ertop, Orhan Duru, Adnan Özyalçiner, Fatih Erdoğan

Ödüller (Hem şiir hem öykü yarışması için)

Birincilere
exper
Bilgisayar

İkincilere
MORISHIMA
Bisiklet

Üçüncülere
OKO
Yapı Kredi Yayın
Kitap Seti

23 Nisan... Bu Bayram Sizin!

22 - 23 - 24 Nisan'da oyunlar,

CAPITOL
ALTUNIZADE

Cilt: 5 * Sayı: 54 * Nisan 1996

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Yıldırım Derya,
Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

Ayda bir çıkar.

Fiyatı:140.000TL

Abonelik Bedeli:

Yıllık 12 sayı: 1.500.000TL

Taahhütlü: 1.980.000TL

(Cilt kapağı yıl sonunda abonelere ücretsiz gönderilir.)

Yurtdışı: DM70.

Yurtdışı taahhütlü: DM85

Baskı: Ayhan Matbaacılık (518 24 14)

Cilt: Sema Cilt Evi (567 86 29)

MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cad. 33 Ferah Ap. Kat:4 80060 Galatasaray
İstanbul

Tel: (0212)252 63 75-76 * Faks: (0212)244 08 60

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat
Dergisi 1739 sayılı Milli Eğitim Temel
Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incelenmiş,
eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli,
2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye
edilmiştir.

Kapak: Hatice Akbıçak Günel

Merhaba!

Arkadaşlarına üç aylık ücretsiz
abonelik armağan etmeyen
abonelerimize son olarak bir kez daha
hatırlatırız. Eğer siz de henüz bu
görevinizi yerine
getirmemişseniz, hemen
şimdi telefonun başına!
Şu numarayı çevirin:
0212 252 63 75. Eğer
o numara meşgul ise,
hemen 0212 252 63 76 numarayı
çevirin. Abonelik armağan etmek
istediğinizi söyleyin. Bize arkadaşınızın
adı soyadı ve adresiyle telefonu gerekli.
Adresini bilmiyorsanız, telefonunu bize
verin, biz ararız. E, artık bu kadar
kolaylıktan sonra, haydi bakalım
telefona. Armağan abonelik verdiğiniz
arkadaşlarınızın abonelikleri, siz bize
telefon ettiğiniz ayla birlikte
başlayacak. Haydi arayın, bekliyorum.

Kendi adınızı ve
Kırmızıfare aboneliği
vermek istediğiniz
arkadaşınızın adını
adresini bize bildirin

Fatih Erdoğan

Haydi!
Hemen telefon
edin!
(0212)252 63 75
veya
(0212)252 63 76

İçindekiler

Karışık Hesap.....	Necdet Neydim 3
Adsız Diken.....	Savaş Çağman 4
Benim Oğlum Değilmiş!.....	Fatih Erdoğan 7
Bodur Kurbağa.....	Turan Akingüç İnceer 8
Köstebeke Kartal.....	Gülçin Alpöge 10
Bilim-Oyun.....	Fatih Erdoğan 13
Fındıkfaresi.....	15
Ayl.....	James Oliver Curwood 19
Üç Dilek.....	24
Fildişi At.....	Katherine Jordan 27

KARIŞIK HESAP

Benim ne anneannem vardı
Ne de babaannem
Benim iki ninem vardı
Örgülü ak saçlı
Kınalı elli
Biri babamın annesiydi
Biri annemin
Kaynanam derdi annem
Babamın annesine
Kaynanam derdi babam,
Annemin annesine
Ne kaynatırlardı ama
Bir araya gelince
Gelin görünce
Susarlardı hemen
Ben yanlarında bitince
Adam yerine konmazdım
Küçük bir çocukken
Anlamazdım hiç
Eltiyi, dünürü, bacanağı, kayınçoğu
Eltiye elli derdim
Dünüre devir
Bacanak bacak olurdu
Kayınço kayık
Sülale derlerdi
Hepsinden söz ederken
Dedemin dedesinin dedesinden başladı
Annemin eltisinin teyzesinin
görümcesine uzanırdı
Şimdi büyüdüm, öyle diyorlar
Ne annemin eltisi kaldı
Ne teyzemin görümcesi
Dedem yok
Ninem yok
Bir ben varım
Bir karım
Bir kızım
Anam, babam
Hesap tamam...

Necdet Neydim

Adsız Diken Savaş Çağman

OLDUKÇA sıcak bir gündü. Bahar daha yeni gelmişti kırlara. Böcekler kımıldamaya, ağaçlara su yürümeye başlamıştı. Kuşlar geri dönüyordu. Tabii ilk önce leylekler. Papatya o gün herkesten önce uyanmıştı. Arı'yi karşısında vızıldarken bulunca çok şaşırdı.

"Sabahın bu saatinde ne işin var Arı kardeş?" dedi patavatsızca. Hep damdan düşer gibi, bir merhaba bile demeden konuşmaya başladı Papatya. Kaba saba çiçek ne olacak, diye düşündü Arı.

"Hiç sorma Papatya. Bal toplamak için geldim."

Papatya yine bir patavatsızlık yaptı. Gülüverdi. Hem de kahkahalarla. Arı şaşkındı.

"Bal mı? İlahi Arı kardeş. Daha hiç bir çiçek açmadı ki. Tamam, hava sıcak, ama daha bahar olgunlaşmadı."

Arı biraz üzülmüştü. İşe erken çıkmıştı. İlk çiçek özünü o toplamak istiyordu. Ama bu papatyadan hiç bir şey almayacaktı. Düpedüz onunla alay etmişti. İçerlemişti doğrusu Arı.

"Ee, ne zaman açacak bakalım bu çiçekler?" dedi sabırsızca.

"Aslında bugün olması gerek. Onun için sabahın bu saatinde

uyandım."

Arı Papatya'nın niye bu saatte uyandığını merak etmiyordu; sorusunu yinelese miydi? Yok yok, bu patavatsız Papatya ile daha çok konuşmak istemiyordu.

"Neyse ki şanslısın Arı..." dedi Papatya.

"O da nedenmiş?" dedi Arı.

"Çiçek perileri birazdan gelir..."

"Ee, n'olmuş? Hem bu çiçek perileri de kim kuzum?"

Papatya arsız bir kahkaha daha kopardı. Düpedüz alay etti Arı'yla. Onu cahil buluyordu. Çiçekler hakkında bu kadar az şey bilen bir Arı!.. Akıl alacak bir şey değildi. Gülmesi bitince de alaylı bir sesle devam etti konuşmasına.

"Ama Arı, sanki bilmiyorsun. Aaa gerçekten bilmiyor musun? Cık cık cık. Hiç yakıştıramadım. Her bahar çiçek açtırmak için gelirler Periler. Yılın hep aynı zamanı uğrarlar ormanımıza."

Arı başını salladı. Anlamıştı geç de olsa. Birden Papatya'nın yanında uyuyan Diken'i farketti.

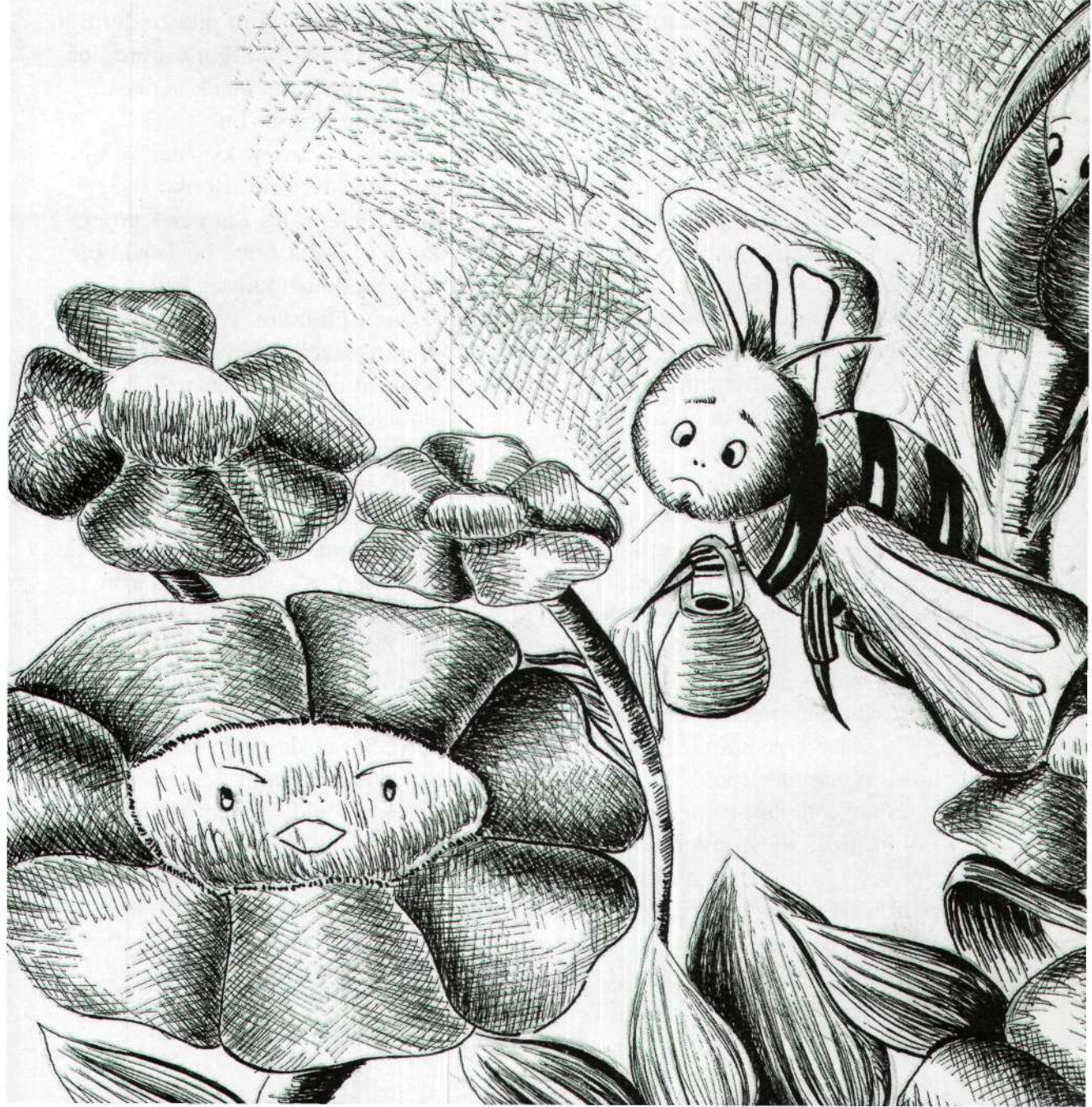
"Şşşşt!... Uyandırmayalım."

"Kimi?"

Eliyle işaret etti Arı. Ama arıların eli

yoktur ki. Neyiyle diyelim öyleyse?
Burnuyla mı? Ari'nin burnu da mı
yoktur? Tamam tamam, pes.
Kanadının ucuyla diyelim. Hah oldu
işte. Kanadının ucuyla işaret etti
uyuyan Diken'ciği.

"Ha o mu? Boşver anlamına gelen
bir işaret yaptı eliyle Papatya. Ne?
Papatyaların da mı eli olmaz? Niye
bana zorluk çıkartıyorsunuz!? Peki...
peki... O zaman el demeyeyim de şey
diyelim... Şey... Tamam, buldum!

Yapraklarıyla boşver anlamına gelen o işareti yaptı Papatya.

Bu Diken'e bütün çiçekler kaba davranıyordu. Çiçek açmıyordu çünkü bu dikencik. Cılız dallarıyla, diken kaplı gövdesiyle, çirkin yapraklarıyla alay edip duruyorlardı.

Periler geldiğinde bütün çiçekler uyanmıştı. Arı perilere baktı. Komik bir telaş içinde ellerindeki listelere bakıyor, kimin sırası gelmişse büyüü sözleri söyleyip açtırıyorlardı çiçekleri. Bu bir tekerlemeydi sanırım... Bu yılın talihlileri... Sanki piyango gibi... Şanslı çiçekler bir bir açadursun Adsız Diken olanlara her zamanki alçak gönüllülüğü ile bakıyor, açılan çiçeklere hayran hayran dalıp gidiyordu. Arı yaklaşıp

"Ne göz alıcılar değil mi? Şu çiçekler canım..."

"Evet. Çok güzeller."

"Hiç mi kıskanmıyorsun onları?"

"Hayır niye kıskanayım k? Ben çiçek açmayan bir dikenim. Herkes çiçek açmak zorunda değil. Kimi yeşillenir, kimi tomurcuklanır, kimi benim gibi dikenlidir ve çiçek açmaz. Bu bizim aramızdaki fark."

"Ama bu çok kötü. Birbirimizden farklı olmamız yani."

"Niye kötü olsun ki?., iyi ki birbirimize benzemiyoruz. Herkes, her şey birbirinin aynı olsa ne sıkıcı olurdu. Hem sadece çiçek açanlar mı

değerlidir sanki. Sen de çiçek açmıyorsun. Ama kanatların var diye bizden daha az değerli ya da değersiz değilsin ki!"

"Çok doğru diken."

Arı'yla Diken sohbet ededursunlar, kırdaki tüm çiçekler açmıştı. Periler işlerini bitirmişti. Tam gideceklerdi ki, listede biri daha olduğunu gördüler. Bu yıl birinin daha çiçek açması gerekiyordu. Kimdi bu?

Diken'in yanına yaklaştılar ve çiçeklendirdiler onu. Bunlar öyle güzel çiçeklerdi ki. Katmer katmer, kıpkırmızı. Daha önce bir böyle bir çiçek görmemişti kimse. Papatya hayıflandı. Efendim, yok çirkin gövdenin güzel çiçeği olur muymuş?

"Olur tabii niye olmasın?" dedi Arı.

İçindeki güzellik ve sevgi şu açan çiçeklerin tümünden bile çok daha güzeldi. Adsız Diken ağlıyordu.

"Sevinçten mi?" diye sordu Arı.

"Evet," dedi diken. "Ama," diye de ekledi, "Ben eskiden olduğu gibi Adsız Diken'im, değişmedim ben, sizden hiç bir farkım yok."

Arı gülümsedi. Arılar gülümsemez mi? Off, tamam tamam, vızıldadı diyelim. Sonra da, "Sen benim her zaman dostum olarak kal Diken," dedi. "Ama öyle durma!" dedi sonra... "Haydi gül... Gül... Çünkü sen dünyanın ilk açan gülüsün..."

ÇEŞME mahallesinde acı bir fren sesi... Dediler ki: "Bir çocuk ezilmiş!"

Ortalık karıştı. Zülfiye hanım perperişan sokaklara fırladı. Ocakta kavurduğu soğanın yanık kokusuyla birlikte komşunun bahçesinden

Benim oğlum değilmiş!..

geçip yukarı yollandı. Koşarken dudakları titriyor, kendi kendine, "Ahh, mutlaka odur. Hay edepsiz yaramaz... Kaç kere söyledim!" diye kuruntulanıyordu. Trenlerde çalışan Hamdi beyi güllerini budarken gördü.

"Ne o komşu?" dedi Hamdi bey.

"Ah, komşu," dedi Zülfiye hanım, "araba çocuğu ezmiş. Bizimkidir mutlaka..."

Sonra da aynı hızla koştu gitti. Hamdi bey ne diyeceğini bilemedi.

Zülfiye hanım üst sokakta yoğurtçu Nurettin'i gördü.

"Kaza olmuş, kaza. Oğlum ezilmiş..."

"Deme!.."

Nurettin bir söz etmeye fırsat bulamadan Zülfiye gözden kayboldu. Yokuşa vurdu kendini. Gözlerinden dışarı zorlanan yaşlara izin verdi. Hatta, yüksek sesle, bağıra bağıra ağlamaya başladı. Bir yandan da, "Kafası kopasıcı, edepsiz çocuk! Kaç kere, kaç kere söyledim ben... Kaç kere..."

"Ne söyledin, Zülfiye, kime ne söyledin?"

Dantelci Türkan'dı bu. Yakına gelince ağladığını anladı Zülfiye'nin.

Şaşırdı.

"Oğlumu araba ezmiş!" dedi Zülfiye. Daha yüksek perdeden avaz avaz ağlamaya başladı. O kadar bağırıyordu ki, Türkan sanki onun oğlunu ezmiş olan kişi gibi suçlu hissetti kendini. Teselli etmek için, "Üzülme," dedi, "ölenle ölünmez..."

Ölüm lafını duyunca Zülfiye'nin soluğu kesilir gibi oldu. Ağlamıyor, böğürüyordu sanki. Kendini sağa sola atarak yokuşun sonuna ulaştı. Kazanın olduğu sokaktaki kalabalığın ortasına attı kendini. Yerde yatan küçük kızın üstüne abandı, "Yavrum! Yavrum..." diye bağırды, ama çabuk toparlandı. Çünkü onun kızı yoktu ki, oğlu vardı. Birden ok gibi fırladı yerinden. Oğlu tam karşısında kalabalığın arasında şaşkın şaşkın ona bakıyordu işte. Zülfiye önce oğlunu bir temiz dövdü. Sonra da kulağından tutup evin yolunu tuttu. Yolda Türkan'ı gördü. Utangaç bir gülümsemeyle, "Benimki değilmiş ayol!" dedi. Sonra Nurettin'le karşılaştı. "Yok yok," dedi, "benimki değil!" Bunu söylerken hafifçe kıkırdadı. Hamdi bey güllerinden başını kaldırdı, çünkü yüzünde güller açarak gelen Zülfiye hanım dikkatini çekmişti. "Benimki

değilmiş, benimki değilmiş!" diye bir kakhaha attı Zülfiye hanım. "Allahım sana çok şükür, yavrumu bana bağışladın! Öyle mutluyum ki!.."

Zülfiye ezilen kızın kim olduğunu sormadı bile. Oğlu ezilmemişti ya...

Bodur Kurbağa

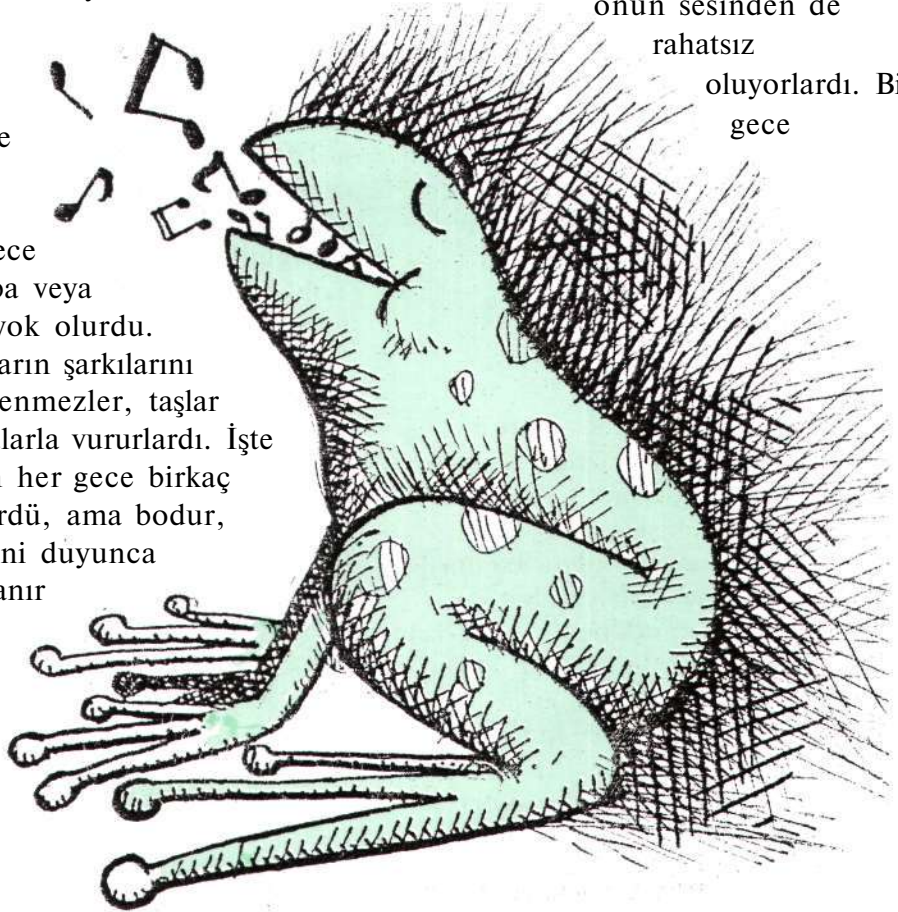
Turan Akingüç İnceer

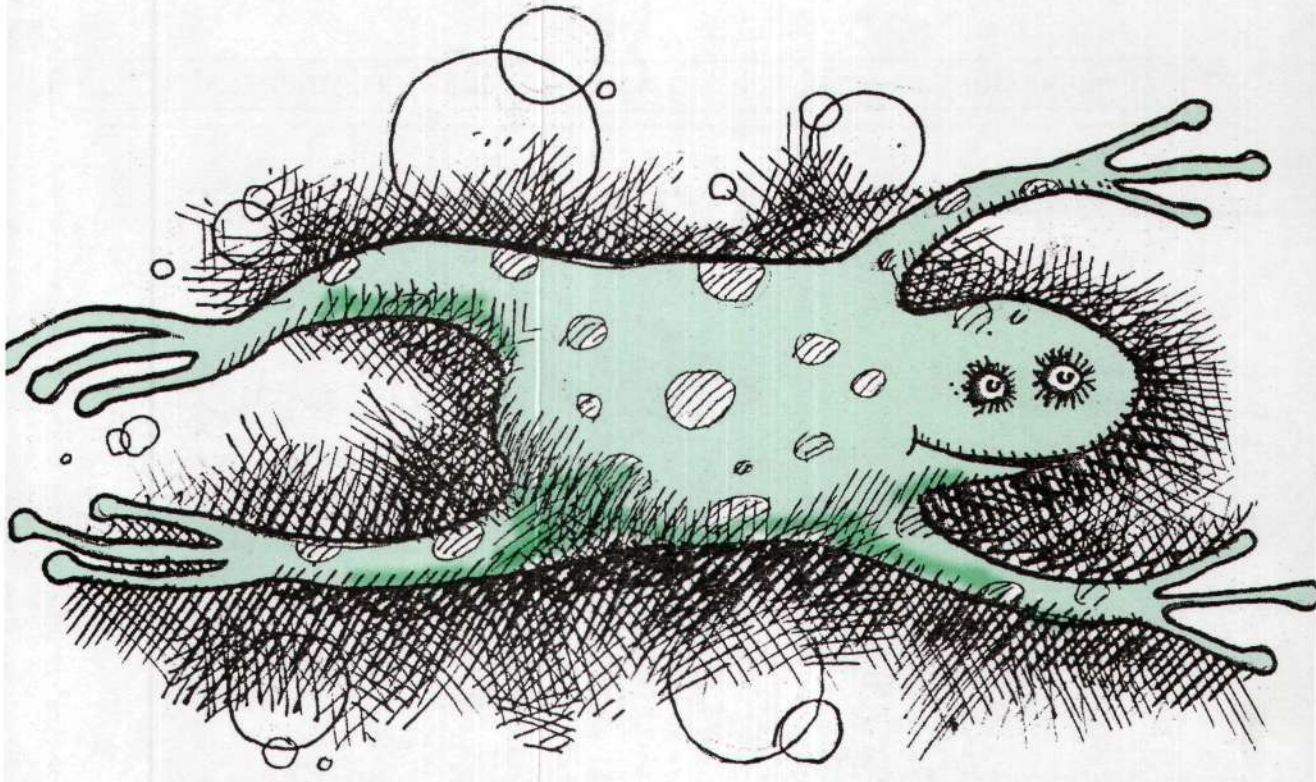
Resimler: Burak Şentürk

DENİZ kenarındaki bir bahçenin küçük havuzunun duvarında hepsi de birbirleriyle akraba birkaç kurbağa ailesi yaşardı. Kurbağalardan biri hepsinden küçüktü. Herkes ona "bodur" derdi. Ama, bu küçücük kurbağanın hepsinden daha gür ve tiz bir sesi vardı. Gece olunca kurdukları orkestrayı bu bodur idare eder ve saatlerce vırakkk! vırakkk! diye şarkılar söylerlerdi. Fakat her gece bir iki akraba veya arkadaşları yok olurdu. Çünkü bunların şarkılarını insanlar beğenmezler, taşlar atarlar, sopalarla vururlardı. İşte bu sebepten her gece birkaç kurbağa ölürdü, ama bodur, insan seslerini duyunca hemen saklanır ve o güzel tiz sesini keserdi. Arkadaşları "Bodur çok akıllı"

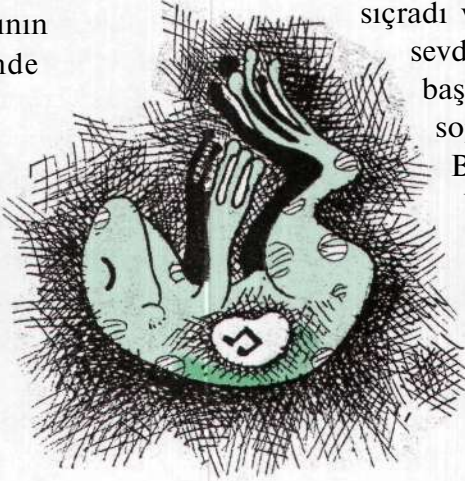
delirdi.

Yazın sonuna doğru bütün akrabaları ve orkestradaki arkadaşları ölmüş, bodur yapayalnız kalmıştı. Her gece yalnız vıraklıyor, arkadaşlarını arıyordu. Ama ne çare yalnızlığa mahkumdu. Sesi çok gür olduğundan insanlar sadece onun sesinden de rahatsız oluyorlardı. Bir gece

viraklarken birisinin yaklaştığını hissederek hemen sustu. Dalların arasına gizlenerek yaklaşanı seyretti. Gelen, yaşlı, dazlak, sakallı bir adamdı. Pijamasının pantolonunun üstünde kısa kollu beyaz fanilasını vardı. Sol elinde kuvvetli bir fener, sağ elinde kalın bir sopa tutarak yaklaşıyordu. Kurbağacık yalnızlıktan çok bıkmıştı.

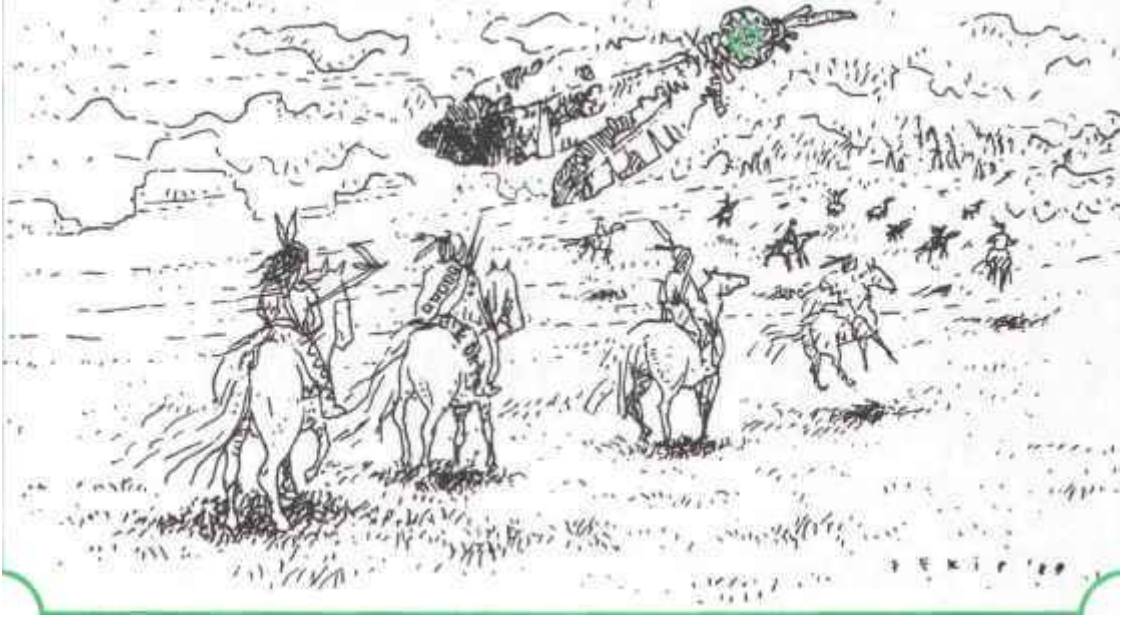

Arkadaşlarını hatırlıyor, onları özliyordu.

Her taraf ıslıl ıslıl olmuştu. Bodur birden havuzun duvarının üstüne sıçradı ve en güzel sesiyle sevdiği şarkıyı viraklamaya başladı. Adam elindeki sopayı vuruyor, vuruyordu. Bodur hiç kaçmıyordu. Viraklamaları bittiğinde zavallı bodurun havuz duvarının kenarında cansız bedeni kalmıştı. arkadaşsız yaşamaktansa ölmeyi yeğlemişti.

Masallar dünyasındaki gezimiz sürüyor. Şimdi de Amerika'dayız...

Amerika

10

Masal gezimizde Atlas Okyanusu'nu aşp Amerika'ya geldik. Ancak masamız bir kıızılderili masalı. Kıızılderililer ise Amerika'nın çeşitli yörelerine yayılmış durumda. Kıızılderililer aslında Amerika'daki ilk insanlar. Amerika Birleşik Devletleri 'nin 27 eyaleti bu nedenle kıızılderili adı taşır.

Kızılderililerin çok eski zamanlarda kuzeydoğu Asya 'dan geldikleri sanılıyor. Bir bölümü Amerika'nın doğusuna yerleşip çiftçilik yapmaya başlamış. Mısır, balkabağı yetiştirip çevredeki ormanlarda avlanmışlar. Yakınlardaki ırmaklarda, kendi yaptıkları kano adlı kayıkları ile balık tutmuşlar.

Bir başka grup daha başka bir yöreye yerleşmiş. Bunlar yaban sığırı avlayıp geçimlerini böyle sağlamışlar. Etini yemişler, derisinden çadırlarını, kayıklarını, giyeceklerini yapmışlar.

Pueblo'lar güneybatıya inmişler. Bunlar bütün köyün içinde yaşayacağı kadar büyük (büyük apartmanlar gibi) kerpiç evler yapmışlar. Bütün köy bir arada yaşamış. Pueblo da zaten "köy" demek.

Başka bir grup yaşadığını yörelerde fındık, tahıl gibi taneli yiyecekleri toplar, bunları öğütüp un yaparmış. Evleri çalı çırpıdan olurmuş. En güzel yaptıkları şey sepetlermiş. Öyle güzel ve sıkı örülmüş sepet yaparlarmış ki unu hattâ suyu bile akıtmadan tutabilirmiş.

Pasifik okyanusunun kıyısına yerleşen kızılderililer ise balıkçılık yaparlarmış. Bunlar evlerini, kayıklarını ağaç kabuğundan yapacak kadar iyi marangozmuşlar. İnce ağaç kabuklarından da giysilerini yaparlarmış.

Kuzeyde ise eskimolar yerleşmiş. Eskimolar bugün de buzdan evleri, kızakları ve kürk giysileri ile bilinirler. Fok, balina ve geyik avlayarak geçinirler.

Kızılderililerin yaşamı bugün artık değişmiştir. Ama bazı yörelerde geleneklerini sürdürürler.

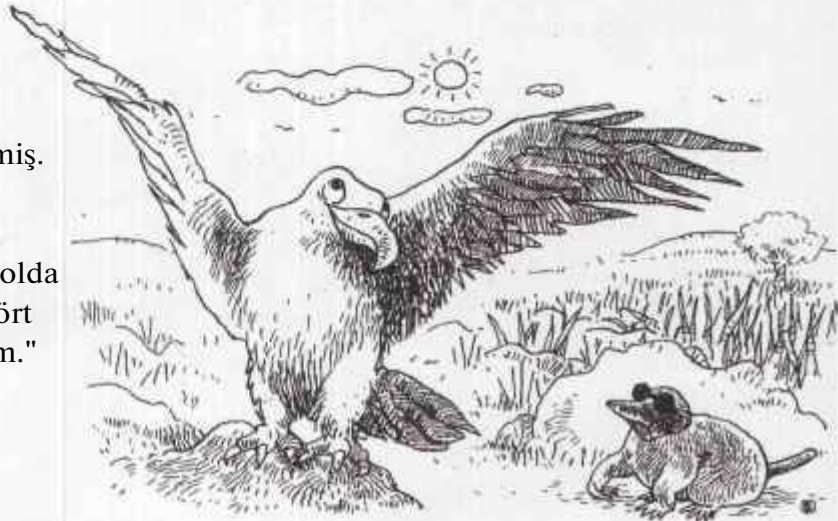
Kızılderililer çok dans ederler. Hastalarını iyi etmek için dua ederek dans ederler. Ava çıkmadan av dansı yaparlar. Masalları bile bazen dansla anlatırlar. Masalları atalarının geçmişini anlatır. Bazı masallar tümüyle hayal ürünüdür. Bazıları da hayvan masallarıdır. İşte size bir hayvan masalı.

Köstebeikle Kartal

Anlatan: Gülçin Alpöge

Kesimler: Şekip Davaz

BİR VARMIŞ, bir yokmuş.
Dünya yuvarlakmış.
Dünyanın bir ucunda bir
köstebeikle bir kartal yaşarmış.
Bir gün bu kartal, şaka olsun
diye köstebeikle yarışmak istemiş.
Köstebek kartalla başa
çıkamayacağını bildiği için ne
yapsın? "Seninle ancak uzun yolda
yarışırım," demiş. "Şöyle uç, dört
gün sürecek bir yolda yarışalım."

Kartal hemen kabul etmiş.
Kanatlarının gücüne güveniyormuş.
Böylece yarış başlamış.

Kötebek, toprağın üstünden,
yoldan giderse bu yarışı
kaybedeceğini bildiğinden yerin
altından dümdüz gitmeyi düşünmüş.
Böylece kestirmeden gitmek için
toprağın altına dalmış ve hiç
durmadan ilerlemiş.

Öte yanda kartal yarışı kolayca
kazanacağını biliyormuş. Kendisini ne
diye yorsun? "Geze geze giderim.

Yollarda dinlenirim," demiş. Öyle de
yapmış. Kanadını açınca derelerden
sel gibi, tepelerden yel gibi uçmuş.
Ama bir orda konaklamış; bir burda
duraklamış. Yolda yemiş, içmiş, dalga
geçmiş. Üç gün üç gece böyle gitmiş.
Bir de dönüp arkasına bakmış ki, bir
arpa boyu yol gitmiş. Artık durmamış,
düşünmemiş, dümdüz uçup yarışın
bitiş noktasına varmış. Bir de ne
görsün? Kötebek ondan önce
topraktan çıkıp yarışı bitirmemiş mi?

Bilim-Oyun

Fatih Erdoğan

ACAR, CAMIN buğusunu silip,
"Sıkıldım!" dedi. Dışarıya yağmurlu ve
soğuktı. Birden aklıma
çocukluğumda dinlediğim bir bilmece
geldi. Hemen anlattım. Hani şu
cinayeti çözmeye çalışan hafiyeyle
ilgili olanı. Acar burada beni
susturdu:

"Hafiye ne demek?"

"Hafiye? Hafiye, *detektif* demek.
Yani polisiye olayları araştıran kişi."

"O zaman neden *hafiye* diyorsun?"

"Evet, belki hafiye biraz eski, ama
detektif sözcüğünü de ben pek
sevmiyorum. Hem genellikle de
dedektif diye yanlış yazıyorlar. Aslına

bakarsan hafiye de yanlış
okuyorlar."

"Nasıl?"

"Haaafiye, diye ilk a'yı uzatarak.
Neyse, bizim hafiye tek tek herkesi
sorguya çekmiş. En son olarak da
bahçıvanı sorgulamış..."

"Bahçıvan katil!" diye bağırdı Acar.

"Neden?" dedim.

"Çünkü filmlerde de hep bahçıvan
katil olur. Ha bu arada, bir kitapta
gördüm, *bahçıvan* değil *bahçevan*
yazıyordu."

"Al işte," dedim. "Katil bahçıvan
belki de önce Türkçe'yi öldürüp
sonra öykümüze girdi."

Bilim-oyunumuzun "dilim-oyun"a dönüşmeye başladığını hissedince öyküye döndüm.

"Bahçıvan sorgusunda aynen şöyle demiş: 'Efendim, benim bu işle hiçbir ilgim yok. Domates fidelerini suluyordum. Ölenin sesini duydum ve penceresine yaklaşıp içerde ne olup bittiğini görmeye çalıştım. Tabii, göremedim. Çünkü hava yağmurlu olduğu için cam buğuluydu. Ben de daha iyi görmek için camı elimle sildim ve o zaman yerde yatan zavallıyı gördüm.'"

"Olmaz," dedi Acar?

"Ne olmaz?"

"Bahçıvan yalan söylüyor!"

"Bahçıvan yalan mı söylüyor?

14 Nerden anladın?"

"Anladım, çünkü bahçıvan camın buğusunu eliyle sildiğini söylüyor..."

"Eeee?"

Bir yandan onun cevabını beklerken, bir yandan da içimden, "Tüh," diyorum, "Çabuk buldu bu kez." Ama duyduklarım beni şaşırtıyor.

"Bahçıvan yalan söylüyor. Camın buğulu olduğunu, çünkü yağmur yağdığını söylüyor. Aynı zamanda da 'domatesleri suluyordum,' diyor. Eğer hava dediği gibi yağmurluysa, o zaman domates fidelerini sulamasına ne gerek var?"

"Ama..." diye kekeliyorum. "Bu

bilmece benim çocukluğumda böyle değildi ki..."

"Nasıldı peki?"

"Bahçıvanın camı dışardan silmesi mümkün değil, çünkü cam dışardan değil, içerden buğulanır."

Zekice bir cevap vermişim gibi gururla bakıyorum Acar'a. Hiç de etkilenmemiş bir ifadeyle düşünüyor.

"Biliyor musun?" diyor, "birden bahçıvanın masum olabileceğini düşündüm."

Aklımdan izlemeyi çok sevdiğim mahkemeli filmler geçiyor. Genellikle herkesin katil olduğunu sandığı bir sanık vardır ve hiç akla gelmeyen bir ayrıntı ortaya çıkınca suçsuz olduğu anlaşılır. İşte bu da ona benziyor. Bahçıvanın yalan söylediği belli. Camın buğusu dışarda oluşmaz ki? Değil mi? Siz ne dersiniz? Bahçıvan doğru söylüyor olabilir mi? Nasıl?

Geçen sayı...

Havanın bile bulunmadığı bir boşlukta bırakılsaydı pamukla demir aynı anda düşerdi. Ama sürtünme nedeniyle, hacmi daha büyük olan pamuk daha geç düşer.

Bir bahçıvanın 2 saatte suladığı bahçeyi iki bahçıvan bir saatte sular, ama tabii ikisinin de hortumu varsa.

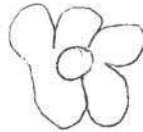
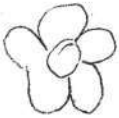
Ötekilerin mantığı aynı, yalnızca yüzücüler dışında. Bir yüzücü okyanusu üç günde yüzerse, üç yüzücü de üç günde yüzer. Hatta yolda (pardon suda) gevezelik edeceklerinden biraz daha gecikirler.

Fındıkfarezi

Kırmızıfare abonelerinin çıkardığı dergi

Dünya
Şu gezegenlerden en güzel,
Hangisidir Hangisi?
Dörtte üçü sularla kaplı,
Bildiniz mi bildiniz mi?
Bu gezegen Dünyadır elbetki elbetki!

Bir etken dışında Dünya bir harika
O etkende kirlî hava ve atık
Böyle giderse hepimiz yandık.
Bu sözleri dinleyin!
Dünya için doğru bir karar verin.

Cem Yurdum
Koç Lisesi 018.

—GÜZEL—

Sevgi güzel, saygı güzel,
Gümes güzel, ay güzel
Yıldız güzel, bulut güzel,
Her şey güzel, her şey güzel.
Yaşamak güzel...

İnsan güzel, hayvan güzel
Kardeşlik güzel, dostluk güzel
Bitki güzel, meyve güzel
Her şey güzel, her şey güzel
Yaşamak güzel...

Siir güzel, öykü güzel
Masal güzel, fıkra güzel
Her şey güzel, her şey güzel
Yaşamak güzel...

Anne güzel, baba güzel
Abi güzel, abla güzel
Her şey güzel, her şey güzel
Yaşamak güzel...

Delal Seker.

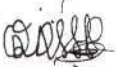

—KİTARLARIM—

Benim kitaplarım var
Benim sergi kaynağım var
Benim kitaplarım var.

Benim kitaplarım var
Benim bilgi kaynağım var
Benim dostlarım var
Benim kitaplarım var.

Delal Seker

Ben Daha Geciyim

Bir sabah uyardığında,
Her yer is, sis, duman
Ne yapacağını bilmeden, dolusun
Bir çok insan

Kim bunun sorumlusu?
Üzgün ama inandır,
Gök o bir gerçek.
Bu ne zaman düzelecek?

Haykırıyorum sizlere Uzunl--
Ben daha geciyim,
Umutlarla doluyum,
Yaşamak istiyorum.

Eda Özcan

~~~~~

4-A - Özel Efetâl İlkokulu

Denizin ortasındaymış
İstanbulda bir kuleymiş
Kıyıya yaklaşmış birden
Kız Kulesi büyümüş

Şiirler yazılmış üstüne
Resimlere konu olmuş
ile öyküler yazılmış o kuleye
Kız Kulesi sanat olmuş

Balıklar yüzermiş etrafında
Martılar uçarmış, üstünde
Beyaz bir güle benzermiş
Kız kulesi doğa olmuş ...

Gizem Bilgin

Umay Kayaalp

İlhami Entem İlköğretim
Okulu / 3/B / 138

Kozyatağı / İstanbul

ORMANLAR:

Sabın kesmeyin çocuklar,
oduncular ağaçları kesmeyin.
Yoksa kim temizler havamızı,
kim önler toprak kaymasını

AYI

"Ayı" filminin romanı

James Oliver Curwood

Türkçesi: Ali Avni Öneş

NİUA UYANIYOR

Challoner'in kulübeye gelmesinden sonra Miki'nin dünyasındaki bütün hüznün gölgeleri silindi. Bu büyük sevincin tadını çıkarıyor, geleceği hiç düşünmüyordu. Bir kere daha yaşadığı anın heyecanı ile coşuyordu. Günün saatleri ilerlediği halde Challoner hâlâ orada duruyordu ve Nanette, Kızılderili ile Fort-Dieu'ya hareket etmiyordu. Sonunda Kızılderili, Challoner'in posta şefine yazdığı bir mektupla döndü. Bunda çocuğun ciğerlerinden rahatsız olduğu ve hava yumuşamadan yolculuk yapamayacağını bildiriyordu. Mac Donnel'den biraz yiyecekler Kızılderili'yi geri göndermesini rica ediyordu.

Yılbaşından beri hüküm süren korkunç soğuğa rağmen Challoner çadırını ormanın sınırına yani

kulübeden yüz metre kadar öteye kurmuştu. Miki vaktini bir o barınakta, bir bu barınakta geçiriyordu. Bu onun hayatının en güzel anlarıydı. Günler günleri kovalayıp bir hafta tamamlanınca, sonra onun arkasından ikinci bir hafta başlarken Miki, Nanette'in gözlerinde yepyeni bir parlaklık, sesinin tatlılığı içinde bambaşka bir titreşim ve akşam dualarında bir sevinç fark etmeye başlamıştı.

Sonra bir gün beşiğin yanında yattığı köşeden gözlerini kaldırınca Nanette'i sahibinin yanında gördü; sevinç dolu bakışlarını ona çevirmişti, Challoner kendisine bir şeyler mırıldanıyor, Nanette melek gibi tatlı bir yüzle onu dinliyordu.

Miki kuşkulandı. Challoner'in bebeği kollarına aldığını ve özellikle genç kadının onlara aynı hayranlık ifadesiyle bakarak elleriyle yüzünü kapatıp hıçkırığa hıçkırığa ağladığını

görünce merakı büsbütün arttı.

Birkaç dakika sonra Nanette onun yanında diz çökmüştü ve Challoner'e yapmış olduğu gibi kollarını boynuna dolamıştı. Challoner ise kollarındaki bebeğe tatlı tatlı gülümseyerek çocuk gibi zıplayıp oynuyordu. Sonra o da köpeğin yanında diz çöktü ve bağırdı:

"Allahım! Miki! Bir ailem var!"

Miki her şeyi anladı. Bu eve, bütün içinde oturanlar için mutluluk gelmişti.

Şimdi, Miki'nin dünyası düzene girmişti, tekrar avlarına başladı. İzleri kovalamak için büyük istek duyuyor, her gün araştırma alanını genişletiyor ve gittikçe kulübeden daha çok uzaklaşıyordu. Yeniden Le Beau'nun eski tuzaklar dizisi boyunca gidiyordu. Fakat şimdi kapanlar bozulmuştu. Kendisi de eski ihtiyatlılığını kaybetmişti. En ufak bir esintide artık bir tehlike sezmiyordu.

Challoner'in kulübede kalışının üçüncü haftasında, büyük soğuğun sonunu belirten ılık bir gün, Miki kulübeye on beş kilometre kadar uzaktaki alçak bir arazide bulunan eski bir tuzağa rastladı. Le Beau onu bir yaban kedisi yakalamak için kurmuştu, fakat yemi dokunulmamış bir halde duruyordu. Bu donmuş, taş gibi katılaşmış koca bir geyik eti parçasıydı.

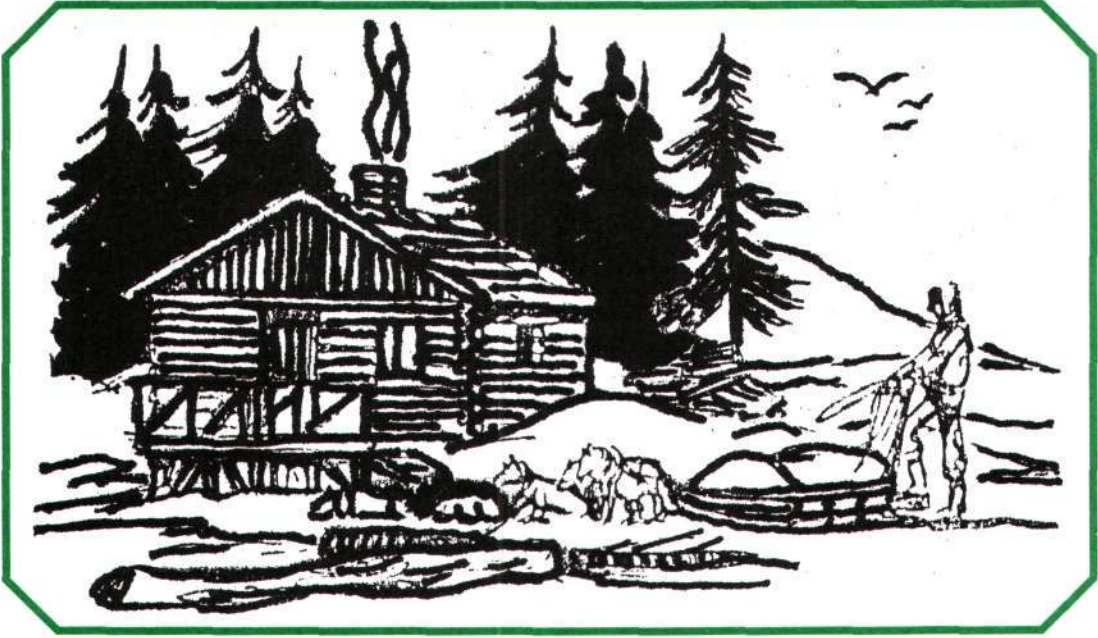
Miki merakla onu koklamaya başladı. Artık tehlikeden korkmuyordu. Her türlü tehdit onun dünyasından süpürüp çıkarılmıştı. Yemi ısırды, sonra kendine çekti... Ve koca bir odun parçası belini kırmak üzere indi. Az daha işi bitmiş olacaktı. Yirmi dört saat hareketsiz ve kötürümleşmiş bir halde kaldı. Uzun süren bir uğraşma sonunda kendini güç bela kurtarabildi.

Isının yükselmesi bütün izleri örten yumuşak bir kar yağmasına sebep olmuştu. Miki arkasında bir su samurunun çamurda bıraktığı yol yol çizgiye benzer bir iz bırakarak bu yeni tabaka üzerinde süründü, zira arka tarafı tutmuyordu. Belkemiği kırılmamıştı, fakat vuruşun ve odunun ağırlığı yüzünden geçici bir kötürümlüğe uğramıştı.

Kulübeye doğru yöneldi, fakat her adım ona dayanılmaz acı veriyordu. Öyle ki, bir saat içinde ancak dört yüz metre ilerleyebilmişti.

İkinci bir gece onu tuzaktan en çok üç kilometre ötede buldu. Çalılıkların altına kaydı ve güneş doğuncaya kadar, sonra da bütün gün orada yatıp kaldı. Ertesi sabah, kulübeden ayrılışının dördüncü günü sırtı daha az ağrıyordu. Fakat bir çıkışta ancak birkaç metre ilerleyebiliyordu. Ormanların iyiliksever ruhu bir kere daha ona yardım etti, çünkü öğleden

sonra kurtların parçaladığı, yarı yenmiş bir karaca ölüsü buldu. Eti donmuştu, fakat iştahla yedi. Sonra düşmüş dal yığını arasında bir barınak aradı, orada ölümle hayat arasında on gün kaldı. Yakınında karacanın iskeleti olmasaydı muhakkak ki sağ kalmazdı. Her gün ya da iki günde bir ona kadar sürünmeyi adet edindi, böylece açlıktan kurtulabildi. Ancak ikinci haftanın sonunda ayakları üzerine kalkabildi. Nihayet on beşinci gün kulübeye döndü.

Açıklığın kıyısına varınca, büyük bir değişikliğin ilk belirtilerini yavaş yavaş görmeye başladı. Kulübe ordaydı, on beş gün öncesinin aynıydı. Fakat bacasından hiç duman

çıkıyordu, camları beyaz buzlarla kaplıydı. Evin çevresinde lekesiz bir halı uzanıyordu. Miki, çekine çekine açık araziye geçti ve kapıya yaklaştı. Oraya varan hiçbir iz yoktu. Rüzgar eşğin üzerinde kalın bir kar yığını biriktirmişti. Köpek inlemeye ve kapıyı tırmalamaya koyuldu. Karşılık alamadı ve hiçbir gürültü duymadı.

Ormanın sınırına döndü ve bekledi. Yanılıp yanılmadığını iyice anlamak için arada bir kulübenin çevresini koklamaya gidip dönerek bütün gün kaldı.

Karanlık bastırınca, kapının yanında kendine bir yatak kazdı ve geceyi orada geçirdi. Yeniden tan ağardı ve sonra donuk ve boş bir gün başladı. Baca dumansız, ev sessiz

kaldı. Miki sonunda Challoner ve Nanette'in gitmiş olduğu gerçeğini kavradı.

Şimdi bir ümidi kalıyordu. Bundan böyle kulübeden gelebilecek olan gürültüleri dinlemek yerine, ormandan gelecek olanları beklemeye başladı. Bazen, bir o yanda, bir bu yanda avlanarak, hiç bozulmamış karları koklayarak ve inceden inceye rüzgarın yönünü bulmaya çalışarak araştırmaya çıkıyordu. İkinci vakti, ağır ve bitkin bir yürüyüşle, bir tavşan aramak için ormana daldı. Onu öldürüp, akşam yemeğini yedikten sonra kapının yanındaki aynı çukurda uyumak için döndü.

22 Orada üç gün kaldı, üçüncü günün akşamı aydınlık ve yıldızlı bir gökyüzü altında kurtların uluduğunu işitti. O zaman kendisi de ilk ulumasını açıklıkta hazin hazin yankılanan acı haykırışını, sahibine, Nanette'e ve bebeğe yöneltmiş ilk acıklı yalvarışını salıverdi.

Beşinci gece açıklıkta uyuyamadı. Ormanın bin beş yüz metre içerisinde bir yıkık ağaç altı buldu. O gece garip ve kaygılandırıcı rüyalar gördü. Artık ne Challoner, ne Nanette, ne de bebeği, ne dövüşmesi, ne de posta merkezinde gördüğü şeyler söz konusuydu. Rüyasında yüksek, çıplak, karlar altına gömülü bir tepe

ve karanlık, derin bir mağara görüyordu. Orada eski günlerinin kardeşi, arkadaşı Niua ile birlikteydi. Onu uyandırmaya çalışıyor ve gövdesinin sıcaklığını duyduğunu, yarı uykulu homurdanmalarını ve itirazlarını işittiğini sanıyordu.

Biraz sonra böğürtlenler cennetindeki savaşta bulunuyordu ve dere yatağını sahiplenmiş olan ayının önünden Niua'nın çılgınca kaçışını görüyordu. Bu rüyalardan sıçrayarak uyandı, titriyordu, bütün kasları da gerilmişti. Barınağın karanlığı içinde hırladı. Gözleri bu zifiri çukur içinde mum alevleri gibi parlıyordu. Tatlı ve kaygılı bir inleyiş koyverdi, sanki Niua'dan bir karşılık beklermiş gibi durarak bir iki dakika dinledi.

Bir an kulübenin yakınlarında dolaştı. En az günde bir kere ve bazen geceleri de ormanın ortasındaki açıklığa geliyordu. Ve gittikçe daha sık olarak arkadaşını düşünüyordu.

Martin ilk günlerinde buzlar çözülmeye başladı. Bir hafta boyunca güneş bulutsuz bir gökyüzünde parladı. Hava ılıkçaydı. Kar ayaklar altında eziliyordu ve güneşli yamaçlarda seller halinde eriyor, minicik çığlar şeklinde aşağılara akıyordu. Dünya taptaze bir ürperti ile titreşiyordu. İlkbaharın büyük yürek çarpıntılarının başladığı

hissediliyordu. Miki'nin ruhunda da yeni bir ümit, olağanüstü bir içgüdünün yepyeni esinlemesi yavaş yavaş doğuyordu. Niua'nın şimdi uyanması gerekirdi.

Bu çağırışa karşılık verdi. Onu artık hiçbir kuvvet tutamazdı. Tabiattan geliyordu bu.

İki üç gün batıya doğru başıboş, kararsız bir halde yürüdü, sonra dosdoğru yönünü buldu ve beşinci günün ilk ışıklarıyla sık ormandan bir ovaya çıktı, onun ilerisinde çıplak tepe görünüyordu.

Kafasında Niua'nın hayali gittikçe daha belirli bir hal alıyordu. Sanki dün, ya da önceki gün tepeden ayrılmış gibi geliyordu ona. Şimdi pek az kar kalmış ve güneş pırlı pırlıydı. Gökyüzü yeniden masmavi olmuştu. Miki yoluna devam etti, tepenin eteği boyunca ilerlerken yeri kokladı: Yolu unutmamıştı. Kendini heyecanlı hissediyordu, çünkü geçen zamanın onun için hiçbir önemi kalmamıştı. Bu tepeden dün inmişti, bugün oraya dönüyordu.

Dosdoğru mağaranın giriş yerine gitti, şimdi önündeki karlar temizlenmişti. Başını ve omuzlarını içeri soktu ve havayı yokladı. Oh! Ama bu ayı haylazı da ne inatçı bir uyucuymuş. Hâlâ uyukluyordu. Miki bunu hissediyordu.

Giriş yerine yığılmış olan küçük kar

kümesini aştı ve cesaretle mağaranın karanlığı içine daldı. Boğuk bir homurtu ve arkasından derin bir iççeğişi duydu. Az daha, yatağının yerini değiştirmiş olan Niua'nın üzerine düşecekti. Ayı ikinci bir homurtu koyverdi ve Miki de inlemeye başladı. Burnunu bu düztaban hayvanın yeni ilkbahar kürkünün içine soktu ve koklayarak kulağına kadar götürdü. Şimdi dünün bütün geçmiş olayları aklına geliyordu. Keskin dişleriyle yavaşça ayının kulağını ısırdı ve Niua'nın her zaman anlamış olduğu ciddi bir tonla havlamaya koyuldu.

"Uyan, Niua! Kalk artık! Kar eridi ve güzel günler geldi. Kalk ayağa!" demek istiyordu.

Niua gerinerek korkunç bir şekilde inledi.

23

Abonelerimize...

Bütün abonelerimize tanıdığımız "ARMAĞAN ABONELİK" hakkınızı kullandınız mı?

Eğer henüz bizi arayıp bir arkadaşınıza ücretsiz olarak üç aylık abonelik vermediyseniz, lütfen hemen şimdi arayın. Telefonumuzu biliyorsunuz: 0212 252 63 75 veya 0212 252 63 76.

Üç Dilek

Bir zamanlar bir ormanın kıyısındaki yoksul kulübelerinde bir oduncu ile karısı kendi hallerinde yaşayıp gidermiş. Adamcağız her sabah ormana odun kesmeye gider, yemek zamanı da evine dönermiş. Yemek yerken bir yandan da komşularının sahip olduğu şeylerden söz eder, "Aah, aah, keşke bizim de olsa!" derlermiş.

Bir gün, oduncu ormanda odun keserken her zaman olduğu gibi yüksek sesle yakınmış:

"Oooof, of! Bu ne zor bir hayat! Bütün gün akşama kadar çalışmaktan canım çıkıyor, yine yoksulum, yine yoksulum. Üstelik sahip olmak istediğim ne çok şey var..."

Tam bu sözleri söylerken birden gözlerinin önünde çok güzel bir peri kızı belirmiş.

"Yakınmalarını duydum," demiş oduncuya, "ve sana üç dilek dileme şansı veriyorum. Bu üç dilek şansını iyi kullan, çünkü, unutma yalnızca üç dilek dileme hakkın var."

Sonra da geldiği gibi gözden kaybolup gitmiş.

Oduncu eve döner dönmez başına geleni karısına anlatmış. O kadar heyecanlanmışlar ki, yemek bile

yiyelememişler. "Düşünsene," demiş karısı. "İstediğimiz her şeyi dileyebiliriz, her şeyi! Oh, ne kadar mutluyum!"

"Gerçekten harika," demiş adam. "Düşün, çok zengin olabiliriz!"

"Bir evimiz olabilir," demiş karısı.

"Ne evi?" demiş oduncu. "Villamız, ya da köşkümüz... Hayır hayır bir sarayımız olabilir!.." Sevinçten gözleri parlıyormuş.

Bu şekilde konuşmuşlar, konuşmuşlar, konuşmuşlar, ama ilk önce neyi dilemeleri gerektiğine bir türlü karar verememişler. Bu yüzden dileklerini dilemeyi ertesi güne bırakmışlar ve yemek yemeye oturmuşlar.

Adam önündeki çorba kasesine bakmış bakmış

ve içini çekmiş: "Yine mi çorba!" demiş. "Bir kerecik de şöyle tombul bir sosıs kónsa önüme!.."

İster inanın ister inanmayın, tam o anda adamın tabağında tam istediğı gibi tombul bir sosıs belirivermez mi!

Ne olup bittiğini ilk anlayan kadıncağız olmuş. "Gördün mü yaptığını?" diye bir çığlık atmış. "Küçücük bir sosıs için bir dilek şansımızı harcadın. Şimdi iki dilek şansımız kaldı."

"Aman canım, neyse, iki tane daha var," demiş adam.

"Tek söyleyeceğın bu mu yani?" diye öfkeyle söylenmiş kadın. "Harika şeyler dileyecekken, gidip dileğimizi harcadın. Nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun?"

Kadın böyle böyle söylenmiş durmuş. Sonunda adamın sabrı taşmış ve çığlığı basmış:

"Yeter be, yeter! Bıktım bu sosıs lafından. Senden de bıktım. Dilerim o sosıs senin burnuna yapışsın!"

Daha adamın ağzından bu son söz çıkar çıkmaz, sosıs havalanıp kadının burnuna yapışmaz mı!

"Yaptığını görüyor musun?" diye

avaz avaz bağırmaya başlamış kadın. Kopasica dilin yüzünden bir dilek hakkımızı daha harcadın!" Bu arada burnundaki sosısı çıkarmak için çırpınıyormuş, ama bir türlü başaramıyormuş.

"Ama hâlâ bir dilek hakkımız daha var," demiş adam. "Zengin olmayı dileyebiliriz."

"Eğer bütün hayatımı burnumda bir sosısle geçireceksem, para, mal mülk ne işime yarar ki?" diye bağırmış kadın. "Herkes bana güler. Bence yapılacak tek şey var: Hemen burnumdaki sosisten kurtulmamı dileyeceğiz, anladın mı!"

"Ama o zaman yine eskiden olduğu gibi yoksul kalacağız," demiş adam.

"Ben anlamam, benim dileğim bu!" demiş kadın ve burnundaki sosisten kurtulmuş.

Böylece, ellerine geçen üç dilek fırsatına rağmen oduncuyla karısının hayatı aynı kalmış. Hatta, söylemesi üzücü, ama yemekte bir sosisleri bile yokmuş.

(Anonim masal. Türkçesi: Fatih Erdoğan)

Fildişi At

Katherine Jordan

(Türkçesi: Fatih Erdoğan)

M

İTYA koridoru geçip mutfığa daldı ve pencere içinde duran kara ekmekten kendine bir dilim kesti.

Cebine yerleştirdiği gibi kapıya koştu. Ama fazla hızlı sayılmazdı.

"Evet. Söyle bakalım. Nereye?" diye bağırdı Klara İvanovna. Kapıda birden belirmişti. "Dersten erken kaçırıyorsun galiba?"

"Hayır, Klara İvanovna," diye Mitya başını salladı. Kısık bir sesle ekledi: "Satranç hocamız bugün ders yapmıyor."

Korkusunu göstermemek için gülümsedi. Sonra da kapıdan süzülüp çıktı. Klara İvanovna'nın şişko kızı ve yeni doğmuş bebeğiyle yaşadığı odanın yanından geçti. Kolya adlı kabadayının hep onu beklenmiş gibi baktığı odayı da geride bıraktı. Sonunda holün dibinde annesiyle birlikte yaşadığı küçük odaya

ulaştı.

Aynı zamanda yatağı olarak kullandığı kanepeye gömülüp ekmeğini yemeye başladı. Yaşlı kadına söylediği yalan değildi; ders yoktu bugün. Ama ona bunun nedenini söylememiştii.

"Bunu üzülererek söylüyorum, ama aramızda bir hırsız var," demişti Petr Petroviç, ciddi bir ifadeyle. "Satranç takımındaki fildişi at kayıp. O geri gelene dek ders yapmayacağım."

Büyük öğrencilerden biri olan Volodya söz istemişti:

"Ama, Petr Petroviç, yarınki turnuva ne olacak?" Volodya kulüplerinin en iyi oyuncusuydu ve büyük ödülü almayı kafasına koymuştu.

Satranç hocasının kararı kesindi. "Taşım geri gelmediği sürece ders yok!" Yineledi: "Yarınki turnuvaya katılıp katılmayacağımız hırsıza bağlı."

O çıktıktan sonra öğrenciler kendi aralarında konuşa konuşa sınıfı terk ettiler.

"Herhangi bir yere düşüp kaybolmuş olamaz mı?" diye söylendi Grisha. Kimse hakkında kötü düşünmeyen, uyumlu bir çocuktu.

"Olamaz çünkü Petr Petroviç her akşam kutusuna koymadan önce taşları sayıyor," diye açıkladı Volodya.

Küçük öğrencilerden biri, "Bence," dedi, "bir kişinin yaptığından dolayı hepimizi cezalandırması doğru değil."

"Kes sesini!" dedi Volodya. "Doğru olup olmadığının ne önemi var? Yapmamız gereken, yarınki turnuvaya katılma şansımızı elimizden alan bu kişiyi bulmak."

Sesindek buz gibi kararlılık herkesi susturmuştu.

Mitya kanepede şöyle bir dönüp ekmeğini bir daha ısırdı. Sonra elini gömleğinin cebine sokup fildişi atı çıkardı. Mitya'nın gördüğü öteki ruhsuz bakışlı, kırpık

yeleli atlardan farklı olarak bu atın yelesi savrulan saçlar gibi atın mağrur başını süslüyor, gözleri sanki ateş saçıyor, burun deliklerinden alevler çıkıyordu. İşte bu at şahı için ölümüne savaşırdı.

Mitya elindeki taşa birkaç dakika daha baktı, sonra ceketine uzandı. Akşam yemeğini almaya gitmeliydi. Sepeti kaptı ve ana kapıya yöneldi. Mutfığa ulaşmıştı ki yolunu Kolya kesti.

"Vay, yoksa küçük tavşanımız mı gelmiş?" diye alay etti. "Havuç almaya mı geldin?"

Mitya onun iri gövdesini sollamaya çalıştı ama bu, duvarda sıkışmasından başka bir işe yaramadı.

"Soruma cevap versene," dedi Kolya. O anda Mitya'nın cebindeki kabartıyı fark etti.

"Bu ne?" dedi. Mitya'nın engellemesine fırsat vermeden atı cebinden çıkardı. Mitya fildişi atın Kolya'nın şişko parmaklarının arasında parıldadığını görünce dehşete düştü. Ne yaptığını bilmeksizin üstüne atıldı ve Kolya'nın koca midesini yumruklamaya başladı.

Kolya şaşırarak geri atıldı ve elinden atı düşürdü. Mitya onu yerden alıp kapıya koştu. Ne yaptığını ancak sokağa ulaşınca kavradı.

"Şimdiye kadar onunla konuşmaya bile cesaret edemiyordum," dedi elindeki ata. Bir yandan da yelesini okşuyordu. "İlk hamlemizde siyah kaleyi devirdik."

Atı yine cebine koydu. Irmağın kıyısındaki caddeye yöneldi. Hisarın çanları saatin dört olduğunu bildiriyordu. Bu da şu demekti: İşten çıkanlar kuyrukları iyice doldurmadan alışverişini tamamlamalıydı. Irmağın üzerinden pazar yerine uzanan köprüye geldiğinde köprü bekçisinin köpeklerinin havladığını duydu. Fildişi atı başının üzerinde sallayarak son hızla köprüden köpeklerin dibinden geçti.

"Aptal yaratıklar!" dedi kulübesinde oturan bekçiye doğru bağırarak.

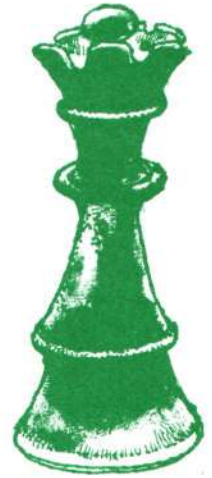
Büyük dükkandan sosis ve yumurta aldı. Sonra köşeyi dönerek yaşlı sebzeçi kadının yanına geldi. Geç kalmakta olduğunu biliyordu, ama yine de adımlarını yavaşlatıp dükkana yaklaştı. Karanlık ve havasız bir yerdi burası ve yaşlı kadının görüntüsü ürküntü vericiydi.

"Ne istiyorsun evladım?" dedi kadın Mitya dükkana girince, nu daha önce görmemiş gibi.

"Patates, havuç ve soğan," dedi Mitya. Bir eli cebindeki attan cesaret alıyordu.

"Hiçbiri yok," dedi kadın. Oysa sebze sandıkları yarı yarıya doluydu.

Mitya kapıya döndü. Bu hafta üçüncü kezdir kadın ona

istediklerini vermiyordu. Üstelik evde hiç sebze kalmamıştı. Mitya cebindeki atı daha sıkı tutup istediklerini tekrarladı. Bu kez daha yüksek sesle ve kadının gözlerinin içine bakarak konuşmuştu.

Bir an için yine reddedileceğini düşündü. Ama kadın istediklerini tartmaya başlamıştı.

"Altmış kapık," dedi Mitya'ya. Mitya parayı verdi. Yumurtaları kırmamaya çalışarak sebzeleri sepetine boşalttı.

Caddeye çıktığında atı havada sallayarak güldü.

"Kara vezir!" dedi mutlulukla. "Veziri de aldık!"

Ertesi gün öğleden sonra Mitya kulüpteki öteki üyelerle birlikte satranç odasına gitti.

"Belki Petr Petroviç kayıp atını bulmuştur," dedi Grisha.

Ama satranç hocasının yüz ifadesini görünce hiçbir gelişmenin olmadığını anladı. Petr Petroviç kulüp olarak turnuvaya katılmayacaklarını duyururken Mitya

parmaklarını ceketinin ceplerine gizlemişti.

"Sanırım," diye konuştu Petr Petroviç, " Bu hırsız satranç taşımın benim için ne kadar önemli olduğunu anlamıyor. Bu takımın bütün taşları babam tarafından elle oyulmuştu. En çok da atı severdi. Savaşa giderken takımı bana emanet etmişti."

Petr Petroviç bir an sustu. Boğazını temizledi. "Ama birçokları gibi, babam da geri dönmedi."

Odadan çıkarken kimsenin sesi çıkmıyordu.

Mitya ötekilerin gerisinde kalmıştı. Bir süre koridorda oyalandı. Taş sımsıkı yumruk yaptığı elinin içindeydi.

"Senden vazgeçemem," diye mırıldandı. "Şahla karşı karşıya gelmek zorunda değiliz. Bu kez kazanmayabiliriz."

Ama attan hiçbir yanıt gelmedi. Yalnızca Mitya'nın arkasındaki odadan boğuk bir ses geldi. Dönüp içeri baktı. Petr Petroviç masanın üzerine eğilmiş ağlıyordu.

Mitya'nın şaşkınlıktan gözleri büyüdü. Sonra cebinden atı çıkarıp odaya girdi.

"Petr Petroviç," dedi. "Atınız bende."

Satranç hocası başını kaldırdı. Mitya'yı görünce toparlandı. Mendiliyle gözlüklerini sildi ve doğruldu.

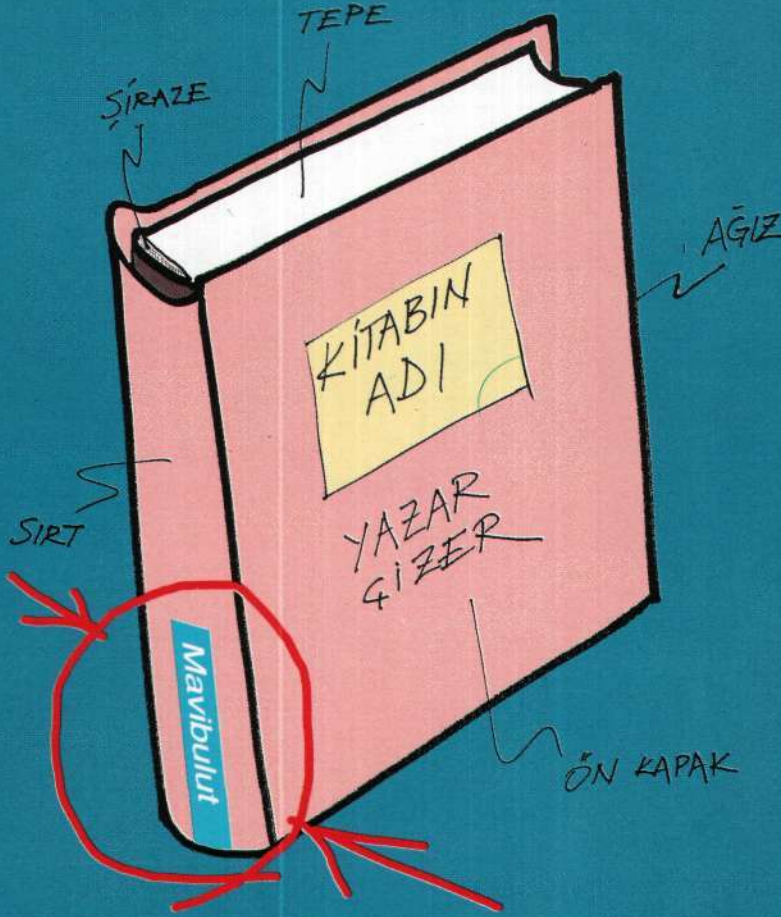
"Yalnızca ödünç almıştım," dedi Mitya. "Bilmiyordum..."

Petr Petroviç atı Mitya'nın elinden aldı. Bir süre bir şey söylemeden eliyle okşadı. Sonra Mitya'ya baktı.

"Bu atı böyle alman bir korkağa yaraşırdı," dedi, "ama geri getirmen gerçekten cesaret isterdi. Benim atım sana cesaret vermiş olmalı. Korkarım olan biteni ötekilere sen anlatmak zorundasın. Bugünkü turnuvaya katılmalarını engelleyen kişiyi merak ediyor olmalılar."

Petr Petroviç şahın iki kare sağına atı yerleştirirken Mitya başını salladı. Korkmuyordu.

İYİ KİTAP NEDİR?

İyi kitabı nasıl anlarsınız?

Kağıdından, baskısından, cildinden, dilinden, anlatımından, konusundan, resimlerinden...

Peki, iyi kağıda basılıp da anlatımı bozuk bir kitabı, ya da resimleri pırıl pırıl, ama konusu çocuğunuza uygun olmayan bir kitabı nasıl ayırt edersiniz?

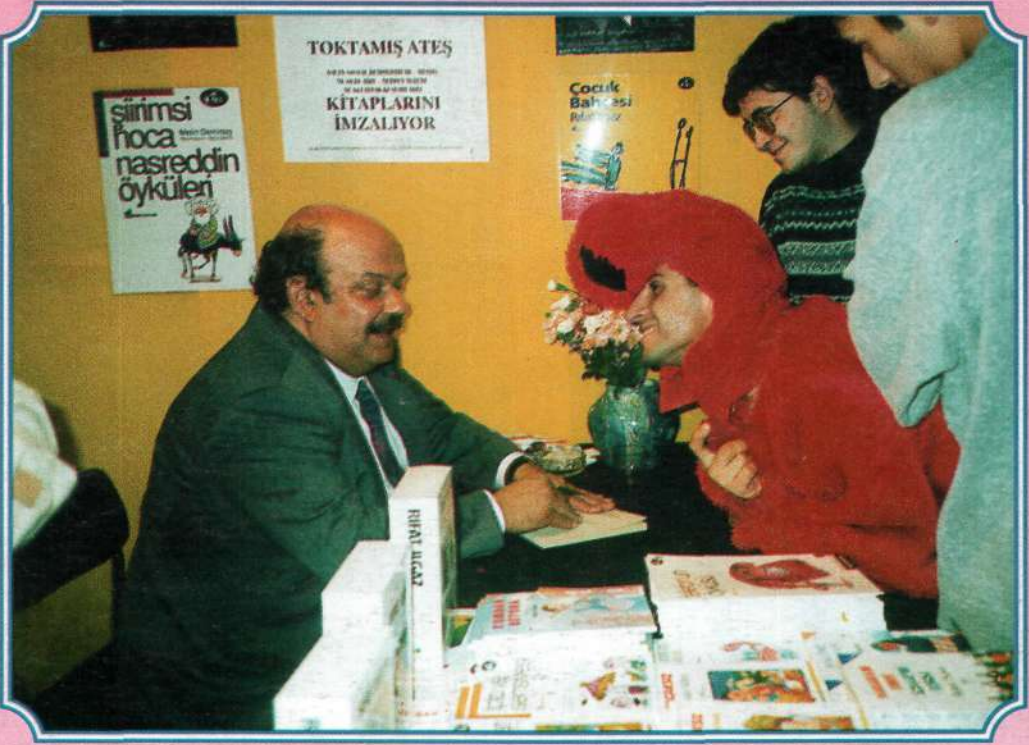
Tabii ki, kitap okuma alışkanlığı olan çocuk ve yetişkinler için bu pek zor olmaz... Bilinçli okur alacağı kitabı inceler ve doğru kitabı almaya çalışır.

Kitap alırken çok özel bir güvenceniz daha vardır:

Kitabın sırtından aşağı doğru baktığınızda gördüğünüz mavi-beyaz bir amblem. Bu amblem çocuk yayınları alanında yılların biriktirdiği bir uzmanlığı simgeler. Bu amblemi taşıyan her kitap, çocuklara saygı duyan bir anlayışla, bilgiyle, sevgiyle üretilmiştir. Bu ambleme dokunduğunuzda yazarları, çizerleriyle, grafikeri, editörü, basımevi ustasıyla, ciltçisi, kağıtçısıyla yaptığı işten gurur duyan, duyarlı bir ekibin, **Mavibulut'un** heyecanını hissedersiniz. Kitaplığında **Mavibulut** bulunan bir çocukla birkaç dakika konuşun.

Ne demek istediğimizi o zaman daha iyi anlayacaksınız...

Kırmızıfare ünlülerle No:5 -Toktamiş Ateş ve Kırmızıfare (Yusuf Sevgen)
(Fotograf: Nuran Turan)

Atatürk, Cumhuriyeti Türk gençliğine emanet etti. Gençlik, atalarının sömürge olmaktan kurtardığı ülkesini yeniden sömürge olmaktan korumalı, gelişmesi, ilerlemesi için çalışmalıydı. Bunun için, "az zamanda büyük işler başarmak" zorundaydı. Az zamanda çok büyük işler başarmak için de yapacağı üç şey vardı: Okumak, okumak ve okumak... Yarın, kayıtsız ve şartsız, okuyanların olacaktı...

Kırmızıfare "okuyanlar" için çıkıyor.
Telefonla abone olabilirsiniz. Hemen arayın.
Tel.: (0212)252 63 75 - (0212)252 63 76
Faks: (0212) 244 08 60